

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2995/05
14.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Владимира Тамаша, председника већа, Софије Вагнер - Личеноски, Љубице Милутиновић, Љиљане Ивковић-Јовановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца ЈП Дирекција за уређење и изградњу Општине АА, коју заступа законски заступник Општински јавни правобранилац у ББ против туженог Предузећа за инжењеринг, маркетинг и услуге "ВВ", ради испуњења уговора, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж. 1082/05 од 13.07.2005. године, у седници већа одржаној 14.06.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж. 1082/05 од 13.07.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Ужицу Гж. 1082/05 од 13.07.2005. године одбијена је жалба тужиоца, изјављена против пресуде Општинског суда у Чајетини П. 278/04 од 25.02.2004. године, исправљена решењем Општинског суда у Чајетини П. 278/04 од 08.06.2005. године у одбијајућем делу изреке под I, којим је одбијен тужбени захтев да тужилац туженом преко износа од 342.149,59 динара са законском затезном каматом од 15.10.2004. године до исплате исплати још и износ од 931.535,36 динара са затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, а ставом II обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 53.561,00 динара.

Против пресуде Окружног суда у Ужицу тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ" број 4/77) у вези са чланом 491. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125 од 22.11.2004. године), Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

Нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је на основу уговора од 19.10.2000. године, анекса овог уговора од 17.04.2001. године, уговора од 06.03.2001. године и 08.03.2001. године преузео обавезу да исплати тужиоцу накнаду за комунално опремање грађевинског земљишта ради изградње одређеног броја апартмана на ГГ, за укупну уговорену цену од 7.700.000,00 динара у 5 рата, с тим што је тужилац имао право да усклади висину сваке доспеле рате са растом цена на мало, о чему је био дужан да туженом достави обавештење у року од 3 дана од дана доспелости сваке појединачне рате. Тужени се обавезао да ће платити законску затезну камату уколико закасни са исплатом уговорених рата. Динамика исплате је уговорена тако што је прва рата дуга у износу од 2.000.000,00 динара доспела осмог дана након закључења уговора од 08.03.2001. године, а остале од 1.400.000,00 динара доспевају 15.04.2001. године, 15.05.2001. године, 15.06.2001. године и 15.07.2001. године. Тужени је у целости измирио наведени износ, али са закашњењем тако да је остао дужан законску затезну камату обрачунату појединачно на сваку рату у напред наведеним износима од дана доспећа до исплате рате у износу од 1.328.453,56 динара. Тужени је исплатио тужиоцу 12.06.2003. године износ од 686.304,00 динара и 300.000,00 динара дана 02.04.2004. године, а преко уговореног исплаћеног износа главног дуга, тако да доспели дуг по основу неисплаћене, а доспеле законске затезне камате износ 342.149,56 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања правилно је примењено материјално право из члана 277. и члана 279. Закона о облигационим односима, када је обавезан тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату због закашњења са исплатом уговорених рата главног дуга од момента доспелости сваке рате до исплате, а у укупном износу од 342.149,59 динара, што представља износ доспеле, а неисплаћене камате.

Правилан је закључак нижестепених судова да је преко овог износа а до траженог износа од 1.273.684,92 динара тужбени захтев неоснован, а из разлога што је одредба уговора странака којом је одређено увећање износа рата дуга за раст цена на мало у време плаћања, поред уговорене законске затезне

каamate због задоцњења са исплатом истих који у себи већ садржи раст цена на мало ништава у смислу члана 279. став 1. Закона о облигационим односима. Стога је правилан закључак нижестепених судова да тужиоцу припада законска затезна камата, чију су висину нижестепени судови правилно утврдили, па су неосновани ревизијски наводи да тужилац у смислу члана 279. Закона о парничном поступку има право на исплату доспеле законске затезне због задоцњења са исплатом рата главног дуга обрачунату на износе рата и увећану за раст цена на мало.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ст